

‘Onder de Boschboom’

Een mooi gebit

Telkens wanneer we de naam van Willem-Alexander willen gebruiken voor een instelling of een bouwwerk, dan denk ik aan zijn opa, aan Bernard. Want Bernard was ook een man die we graag wilden eren nog vóór hij aan het echte leven was begonnen. Zo besloot de Bossche gemeenteraad in september 1936 om een straat naar hem te noemen, de Prins Bernardstraat. En dat terwijl we de jongeman nauwelijks kenden, hij zat nog op een Nederlands paspoort te wachten. We wisten alleen dat hij zich in razende vaart verloofd had met Juliana, de latere koningin.

Wat is dat toch, denk ik weleens, die drang om mensen te eren, om hun namen te gebruiken voor straten en plantsoenen? In februari 1942 kwam er bij de Bossche burgemeester ook weer zo'n verzoek binnen – of hij niet een straat wilde vernoemen naar Adolf Hitler vanwege diens bijzondere verdiensten voor volk en staat. Waarom zoveel haast? denk ik dan. Laten we toch eerst eens wachten tot al die mensen hun leven hebben geleefd, en laten we dan eens kijken wat ervan terecht is gekomen. Want ons gedrag schiet in de loop der jaren alle kanten op, en hoe langer het leven duurt, des te groter de kans dat we ontsporen. En ook na onze dood kan er nog van alles aan het licht komen – laten we wat dat betreft de lamp nog maar eens richten op prins Bernard: in 1911 geboren, ruim 93 jaar later overleden. We zouden intussen liever wat minder van hem weten, want nu zitten we opgezadeld met een besmoezelde naam voor allerlei stichtingen en fondsen, en voor honderden straten en pleinen. Ze dragen de naam van een man die de wereld beschouwde als één grote matras, een man ook die we in 1976 met moeite buiten de gevangenis wisten te houden.

Nu geloof ik graag dat Willem-Alexander een ander type is dan zijn opa. Maar wat weten we in feite van hem? En dat geldt eigenlijk ook voor Máxima, zijn vrouw. We kennen die mensen alleen van plaatjes en van een bedeesde uitspraak nu en dan. En die bedeesdheid steelt dan onze harten, maar ook een mooi gebit doet kennelijk wonderen. En daarom is er niet ver van hier ook een Máxima Medisch Centrum. Als dat maar goed afloopt, denkt ik dan, want één keer stoeien met een stalknecht en we lusten Máxima niet meer. En als ik dan zeg 'we willen toch allemaal weleens iets met een stalknecht', dan roept u 'maar niet van onze centen, eruit met die meid!'. En dat bedoel ik: wat doen we deze mensen aan met al dat overhaaste eerbetoon? Zelf houd ik eigenlijk nog het meest van eenvoudige namen zoals die van de Tulpstraat in Rosmalen. Want een tulp blijft altijd een tulp. Hoe lang ze ook op haar steeltje staat, ze zal zich nooit misdragen.

André Beks

Cultuurhistorische Vereniging De Boschboom biedt columnisten een podium om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Belangstellenden kunnen zich voor meer informatie wenden tot het secretariaat, telefoon: (073) 6446783 of www.boschboom.nl